

VY SAMI JSTE BŮH

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 25. prosince 2003* ←

*Pro Prahládu mladého,
pro zoufalého krále sloního,
pro malého Dhruvu s oddaností neochvějnou,
pro nuzného Kučělu, chudého statky, bohatého rodinou,
Višnu lotosových očí, védami velebený,
vždy soucitný, udělil rozmanité dary:
vezměte tyto všechny společně,
Pán Pánů se vtělil nyní,
vtělení lásky a soucítění
těchto všech a více.*

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Kde je Bůh? Kdy se vtěluje? Kde se vtěluje? To jsou otázky, které v současnosti trápí lidskou mysl. Bůh je všudypřítomný. Všichni jsou božím vtělením. Lidé dnes přisuzují Bohu různá jména a formy, jako Ráma, Kršna a Ježíš, a oslavují dny jejich narození. Popravdě řečeno, může existovat pro Boha den narození? Ne. Myslet si, že Bůh přijal zrození v určitém dnu v roce, je známkou nevědomosti. Bůh je v každém člověku ve formě dechu. „Sóham“ to symbolizuje v procesu nadechování a vydechování. „So“ znamená „To“ (Bůh), „Ham“ značí „Já“ (jednotlivce). Ačkoli jsou zde dvě slova, jmenovitě Bůh a jedinec, není mezi nimi žádný rozdíl. Jsou jedno a totéž. Bůh ve skutečnosti nemá zrození. Nemusí dosáhnout žádných cílů. Vtěluje se však za účelem vštípení víry do lidských myslí. Když je zde zrození, musí zde být také smrt. Ale Bůh je za zrozením a smrtí. Nemá ani počátek, ani konec. Myslet si, že pro Boha existuje den narození, je pouze vaše představa. Oddaní omezují Boha na fyzické tělo, uctívají ho a oslavují jeho narozeniny. To vše je výplodem jejich představivosti a neodpovídá to pravdě.

Každý den se na tomto světě mnozí rodí a mnozí umírají. Co se považuje za zrození a smrt? Přijmout tělo je zrození a opustit ho je smrt. Z iluze člověk zažívá dualitu zrození a smrti, zatímco Bůh přesahuje obojí. *Sarvatah pánipádam tat sarvatóksi širómukham, sarvatah šrutimallóké sarvamávtja tišthati* (rukama, nohama, očima, hlavou, ústy a ušima vše prostupuje, On proniká celým vesmírem). Z nevědomosti je člověk zachycen v koloběhu zrození a smrti. Narození a smrt jsou způsobeny boží vůlí.

Bůh je skutečným zosobněním lásky. Je přítomen ve všech bytostech ve formě životního dechu. Od dávných časů lidé usilovali, aby pochopili tajemství zrození a smrti. Není třeba příliš, aby tomuto tajemství porozuměli. Tělo, které jsme přijali, nám ho dává zažívat každým okamžikem. Proces nadechování symbolizuje zrození a vydechování značí smrt. Člověk není schopen pochopit vnitřní význam dýchacího procesu. Co by měl udělat, aby vyvázl z koloběhu zrození a smrti? Měl by rozvíjet lásku stále víc. Ale dnes člověk nemiluje ani své blízké. To neznamená, že se mu nedostává lásky. Je v něm láska, ale on není schopen ji zažívat. Měl by příkládat význam principu lásky, a ne pouze jednotlivcům.

Když vdechujeme („So“), životní princip vstupuje do našeho těla, a když vydechujeme („Ham“), vychází ven. V každém okamžiku nám tento proces vdechování a vydechování připomíná naše vrozené božství (Já jsem Bůh.). Dokud existuje životní dech, tělo je pokládáno za *šivam* (nadějně). Jakmile životní dech odejde, stává se *šavam* (mrtvolou). Obojí, narození a smrt, se týká těla, a ne životního principu. Od narození do smrti dochází tajemným způsobem k mnoha změnám. Bůh je příčinou všech. Ale někteří lidé popírají existenci Boha a marní svůj čas v planých argumentacích. Bůh EXISTUJE. Nepřichází ani neodchází. Je přítomen všude ve všech časech. Člověk zažívá zrození a smrt kvůli tělesné připoutanosti. Bude zproštěn koloběhu zrození a smrti jedině, když se vzdá tělesné připoutanosti a odevzdá se plně do vůle boží.

*Bože, posvátné srdce, které jsi mi dal, ti nabízím.
Co jiného mohu odevzdat k lotosovým nohám tvým?
Prosím modlitbou,
přijmi oběť mou pokornou.*

(báseň v telugu)

Narození a smrt pramení z iluze. Každý den se na tomto světě mnoho bytostí rodí a mnoho umírá. Zrození a smrt nastávají dle času a okolností. Mezi narozením a smrtí je člověk klamán fyzickým tělem a rozvíjí různé vztahy na fyzické úrovni. Ztotožňuje se s tělem a nechává se strhnout pocitem „já“ a „moje“. To je vážný

omyl. Dokud tělo trvá, máte vztah k tomu a onomu. Když tělo zahyne, co se stane s vaším vztahem? Skutečný vztah spočívá v átmické úrovni, ne na úrovni tělesné. Kdo má ke komu jaký vztah před narozením? Co se děje po smrti? Ve skutečnosti jsou narození i smrt následkem klamu (*bhrama*), kvůli kterému nejste schopni realizovat božství (*brahma*). Protože jsme chyceni do této světskosti, nejsme schopni pochopit nadpřirozený princip.

Pravá duchovní praxe spočívá v pochopení pravé identity člověka. Člověk by se měl dotazovat: „Kdo jsem?“ Všechny duchovní praxe vás mají přimět realizovat, kdo skutečně jste. Každý používá výraz „já“, když se představuje. To znamená, že princip „Já“ (sebe sama) přítomný ve vás je stejný jako ve všech ostatních. Ale člověk není schopen porozumět této jednotě. Zavádějí ho rozdíly, založené na fyzickém těle. Následkem toho dává prostor konfliktům a nepokoji.

Vtělení lásky!

Narození a smrt se vztahují k tělu, ne k individuální duši. Mysl je zodpovědná za obojí. Vše je vlastní výtvar člověka. Život je sen. Jak může být pravda, co se zdá ve snu? To vše je pouhá iluze. Dokud jste ponořeni v tomto klamu (*bhrama*), nemůžete mít vizi *brahma*. Pouze, když rozložíte pouta iluze, můžete zažít skutečnost.

Můžete pochopit svou pravou identitu pozorováním procesu dýchání. Ale člověk se nezajímá o takové snadné a jednoduché cesty. Ubírá se nerovnými a obtížnými cestami a nakonec je frustrován. Dokud je trn v těle, bolí. Tělesná připoutanost je jako trn, který je příčinou veškerého utrpení. Jakmile se vzdáte tělesné připoutanosti, poznáte své pravé Já. Trpíte, protože se ztotožňujete s tělem. To je ale jen iluze. Proto Šankaráčárja řekl:

*Punarapi džananam punarapi maranam
punarapi džananí džatharé šajanam
iha sansáre bahu dustáre
krpajápáre páhi muráre.*

*Od zrození ke zrození, od smrti ke smrti,
od lůna k lůnu, chvíli trvá.
Takové je setrávání tohoto pomíjivého života.
Ó ničiteli démona Mury,
buď mým převozníkem přes tento rozbouřený oceán
svou hojnou milostí.*

Člověk nemusí konat intenzivní duchovní praxe, aby přeplul oceán *sansáry*. Vše, co musí dělat, je neustále rozjímat o Bohu. Ačkoli je Bůh v nitru člověka, není schopen si ho uvědomit. Ve stavu spánku může člověk prožít smrt a být kvůli tomu smutný. Když se probudí, oddechne si úlevou, když si uvědomí, že to, co viděl, byl pouze sen. Kdo tedy ve snu zemřel? Byl to jen výtvar mysli. Podobně je dokonce i v bdělém stavu vše, co člověk prožívá, výtvořem mysli. Můj otec, moje matka, moje žena, moje děti atd., všechny takové pocity vychází z iluze. Neodpovídají skutečnosti. Kvůli iluzi člověk rozvíjí fyzické vztahy a nakonec sám sebe vystavuje utrpení. Když bude člověk rozvíjet čistou, neposkvrněnou lásku, nebude prožívat bolest nebo utrpení. Láska k fyzickému tělu je falešná a pomíjivá. Láska k Já je pravá a věčná. Abyste pochopili pravdu své identity, měli byste se dotazovat ve svém nitru.

Jednou šel Šankaráčárja se svými žáky k řece Ganze. Na cestě potkal člověka sedícího pod stromem a opakujícího dukrňkarané, dukrňkarané. Snažil se vlastně osvojit si pravidla Pániniho gramatiky. Šankara se nad ním slitoval a doporučil mu rozjímat o Bohu, místo plýtvání časem při získávání světských vědomostí. *Bhadža Góvindam bhadža Góvindam Góvindam bhadža múdhamaté samprápté sannihité kálé nahi nahi rakšati dukrňkarané.* (Ó, blázne, zpívej jméno Pána Góvindy, pravidla gramatiky ti nepřijdou na pomoc, až se konec přiblíží.) *Bhrama* (klam) a *brahma* (božství) vycházejí z vaší mysli. Nevyskytují se vně. *Brahma* je ve vás. Ale protože jste pohrouženi do *bhrama*, pokládáte *brahma* za vzdálenou entitu. Když si uvědomíte, že jste *brahma*, budete osvobozeni od *bhrama* jednou provždy. Trpíte, protože se ztotožňujete s tělem. Jakmile se zbavíte tělesné připoutanosti, budete zažívat trvalé štěstí.

Vtělení lásky!

Radost a bolest jsou vašim vlastním výtvořem. Nejsou dány Bohem. Vy jste příčinou svého utrpení, nikdo jiný. Pochopte tuto pravdu. Z duchovního úhlu pohledu jsou radost, bolest a světské vztahy iluzorní. Nejsou skutečné. Od rozbřesku do soumraku vede člověk život klamu. Zrozen jako lidská bytost, měl by zažít pravdu. Fyzické tělo po nějakou dobu roste a později se stává slabým a sešlým. Narození a růst se vztahují k tělu, které je neskutečné. Ale člověk pokládá tělo za skutečné, a tím trpí. Když se díváte očima otevřenými dokořán, můžete vidět mnoho lidí. Ale když si oči zavřete, nemůžete vidět nikoho. Odkud přichází tolik lidí, když otevřete oči? Kam odchází, když je zavřete? Nevíte. Ve skutečnosti neznáte místo svého původu, ani svého cíle. Proto trpíte. Jakmile si uvědomíte, že nejste tělo a nic vám na tomto světě nepatří, nebudete trpět. Vše na tomto světě je vašim vlastním výtvořem. Nic není skutečné.

Vtělení lásky!

Jedině Bůh, vtělení lásky, je vždy s vámi a ve vás. Bez lásky člověk nemůže existovat. Láska je vaším životem. Láska je světlo, které rozptyluje temnotu nevědomosti. Ten, kdo nerozvíjí lásku, se bude rodit znovu a znovu. *Punarapi džananam punarapi maranam*. Kdokoli se narodí, jednoho dne zemře, a kdokoli zemře, narodí se znovu. Zrození a smrt jsou následkem působení (*prabháva*) objektivního světa. Protože je klamán *prabhávou*, vystavuje se člověk nebezpečí (*pramáda*).

Vtělení lásky!

Světská láska je pomíjivá, vůbec nemůže být nazývána láskou. Pravá láska je nesmrtelná. Takovou lásku byste měli rozvíjet. Fyzické tělo roste a upadá. Jak ho můžete považovat za skutečné? Ve skutečnosti není nic na tomto světě reálné. Tělesná připoutanost je příčinou klamu. Proto postupně omezujte svou tělesnou připoutanost. To je nejdůležitější *sádhana* (duchovní disciplína), kterou byste měli konat. *Džapa* (opakování jména), *tapas* (pokání), *dhjána* (meditace), jóga (spojení s Bohem) atd. netvoří pravou *sádhanu*. Cokoli pokládáte za reálné, je ve skutečnosti nereálné. Všeho, co je nereálné se musíte vzdát. Nejprve musíte pochopit tuto pravdu. Je velmi snadné vzdát se tělesné připoutanosti. Divím se, proč to tedy lidé nejsou schopni udělat!

V této hale můžete vidět mnoho svítících žárovek. Ale elektrický proud, který jimi prochází, je stejný. Těla jsou jako žárovky a princip *átmana* je jako proud, který všemi žárovkami prochází. Pochopte tuto jednotu a sdílejte svou lásku se všemi. Nikoho nepovažujte za svého nepřítele. Považujete toho, kdo vás má rád, za svého přítele a toho, kdo vás nenávidí, za svého nepřítele. Ve skutečnosti není ani přítel ani nepřítel. Je to jen vaše představa.

Lidé dnes dělají různé *sádhany*, aby zažili božství. Přijde k vám Bůh blíže díky těmto *sádhánám*, nebo od vás odejde, když je konat nebudete? Ne. Pouze klam (*bhrama*) od vás odchází, když provádíte *sádhany*. Následkem toho se přibližujete *brahma*. Měli byste vyvíjet veškeré úsilí, abyste se zbavili *bhrama*. Vzdejte se pocitu, že jste tělo a že jste tím, kdo koná. Jedině tehdy můžete být prosti klamu a strachu. Omezte svou tělesnou připoutanost. To je *sádhana*, kterou byste měli dělat. Duchovní praxe nespočívá v provádění meditace (*dhjána*), opakování božského jména (*džapa*), odříkání (*tapas*) atd. Ty jsou konány jen pro vaše mentální uspokojení, nikoli proto, abyste měli vizi Boha. Zanechejte všech těchto praktik. Rozvíňte pevnou víru, že jste Bůh. Neustále si připomínejte: „Já jsem Bůh, Já jsem Bůh, Já jsem Bůh.“ Pak se Bohem stanete. Tělo je pouhý oděv, který nosíte. To není vaše pravé Já. Když narůstá tělesná připoutanost, narůstá také utrpení.

Tjadža durdžana sansargam, bhadža sádhu samágamam, kuru punjam ahórátram (zřekněte se špatné společnosti, přidejte se k dobré společnosti a konejte záslužné činy dnem a nocí). Na tomto světě vidíte mnoho jmen a forem. Znamená to, že se od sebe všechny odlišují? Ne. Všechny jsou jedno. Je to jedno božství, které se projevuje jako matka, otec, bratr, sestra atd. Jména a formy mohou být různé, ale základní pravda je jedna. Když udržíte na zřeteli tento princip pravdy, bude z vás neustále proudit láska. Ponořte se do řeky lásky. Nevzdávejte se lásky za žádných okolností. I když by vás někdo nenáviděl, zacházejte s ním jako s vlastním bratrem. Kdybyste ho potkali na ulici, neprojevujte hněv; pozdravte ho s láskou. Vaše láska v něm jistě vyvolá změnu. Skutečné štěstí spočívá v duchu obětování. *Tjága* (obětování) je pravá jóga. Člověk dnes nerozvíjí *tjágu*. Naopak vyhledává potěšení (*bhóga*), a tím se vystavuje nemoci (*róga*). Když rozvinete ducha obětování, zbavíte se utrpení. Pravá duchovní praxe je to, co vám pomáhá překonat klam. Jaký má smysl, když se postupem času topíte v klamu stále víc?

„Já nejsem tělo, nic není mé.“ To byste měli vědět. Ptejte se sami sebe: „Kdo jsem?“ Dostanete odpověď: „Já jsem Já.“ Když pochopíte a prožijete tuto pravdu, nikdo vám nemůže způsobit žádné utrpení. Nemůžete uniknout trápení, dokud jste pohrouženi do dualistického pocitu, že jste pouhý smrtelník a Bůh je od vás oddělený. Pocit, že „já jsem od tebe odloučený“ je vaše vlastní představa. Když se „já“ a „ty“ spojí dohromady, stávají se „my“. Nicméně „my“ + „On“ (Bůh) se stávají pouze „Jím“, jenž je neměnný. „Já“ a „ty“ se mění neustále.

Vtělení lásky!

Mnoho lidí provádí *sádhanu*, jako je *džapa* a *dhjána*, ale ty nejsou moc užitečné. Nicméně během času vedou k určitým změnám. Mohou udělit dočasný výsledek, ale nemohou poskytnout věčnou blaženost. Neměli byste si dělat starosti s dočasnými výsledky. Pocit „já“ a „moje“ je prvotní příčinou starostí. Budete sužováni starostmi (angl. worry), dokud si neuskutečníte Boha (Hari). Jste ztrápení, protože se ztotožňujete s tělem. Jakmile se ztotožníte s „Já“ (Bohem), budete osvobozeni od všech starostí. Proto byste měli vyvíjet veškeré úsilí k pochopení svého pravého Já. Za žádných okolností neplačte lítostí. Člověk bude zbaven trápení, když se vzdá tělesné připoutanosti. Abyste se osvobodili od starostí a strachu a dosáhli trvalého míru, měli byste uskutečnit, že „Já jsem Já.“ Když budete mít pevnou důvěru v toto tvrzení, nic vámi nemůže otrást. Nerozvíjejte přílišné připoutání k tělu a hmotnému majetku. Budete spaseni, jen když povedete život v duchu obětování. Měli byste dosáhnout oběti (*tjága*), a ne uspokojení (*bhóga*). Považovat něco za své („moje“) je *bhóga*. Uvědomit si, že nic není vaše („ne mé“) je jóga. Tato jóga vám poskytuje skutečnou sílu.

Ježíš konal různé druhy *sádhany* a nakonec realizoval tuto pravdu. Jednou vzali Marie a Josef své dítě Ježíše na pouť do Jeruzaléma. V davu rodiče Ježíše ztratili a všude ho hledali. Ježíš celou dobu seděl v zákoutí chrámu a poslouchal kázání kněze. Rodiče ho hledali venku. Nakonec ho matka Marie našla v chrámu. Spěchala k němu, láskyplně ho objala a řekla mu: „Můj synu, co se ti stalo? Kde jsi byl? Hledali jsme tě.“ Ježíš jí odpověděl: „Matko, ani jsem nevyšel z chrámu. Poslouchal jsem kázání kněze. Proč by ses měla bát? Ti kdo věří ve svět, budou mít strach. Ale proč by se měl jakkoli strachovat někdo, kdo věří v Boha? Jsem ve společnosti svého Otce, proč se bojíš?“ Zapomínáte na své vrozené božství a hledáte Boha ve vnějším světě. Vy sami jste Bůh. Není pošetilostí hledat sám sebe ve vnějším světě? Podívejte se dovnitř, jedině pak můžete nalézt Boha. Je velice snadné pochopit tuto jednotu. Pro začátek byste měli mít pevnou víru. Měli byste věřit, že Bůh od vás není oddělen. Hlubokým zkoumáním pochopíte, že Bůh je ve vás a také vně.

Vtělení lásky!

Obraťte svůj zrak dovnitř a hledejte své pravé Já. Sebedotazování vede k pravé vizi Boha (*sákšátkára*). Když máte *sákšátkáru*, budete osvobozeni od všech starostí. Je omyl říci, že jste neměli prožitek Boha. On je přítomný ve vás. Jeden člověk nechal v knize desetirupiovou bankovku a zapomněl na ni. Nosil ji celou dobu s sebou. Jednoho dne potřeboval deset rupií. Požádal svého přítele, aby mu je půjčil. Jeho přítel ochotně souhlasil. Ale dříve, než mu peníze dal, chtěl vidět knihu, kterou nosil. Když knihu otevřel, vypadla z ní desetirupiová bankovka. Byl šťastný, že má u sebe potřebnou částku a nepotřebuje si ji půjčit od svého přítele. Podobně dnes člověk hledá Boha, protože zapomněl na své vrozené božství. Boha může realizovat pouze sebedotazováním.

Vtělení lásky! Studenti! Vyvíjíte rozmanité úsilí, abyste zažili božství. Nehledejte Boha vně. On je ve vás. Vše je ve vás. Vše, co vidíte vně, je iluzorní. Nenechte se strhnout iluzorním světem. Pouze pak můžete dosáhnout míru a nakonec realizovat pravdu „já jsem Já.“ Abyste poznali tuto jednoduchou pravdu, nemusíte pročítat různé svaté texty. Ponechte tyto texty stranou. Radujte se z chuti božství v nitru. Rozvíjejte vnitřní vizi a představujte si své pravé Já.

(Bhagaván zakončil svou promluvu bhadžanem „Bhadža Góvindam ...“.)

*Z promluvy u příležitosti Vánoc
dne 25. prosince 2003 v Prašánti Nilajam*